Ч. 11 Четвер 16 (28) січня 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостнах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

(4. засїданє з дня 26 січня 1897).

На вчерашнім засїданю сойму краєвого по відчитаню спису петиций, котрих наспіло 571, підпирав пос. Слотвиньский петицию комітету для інтернату семинариї учительскої в Самборі о запомогу на будову інтернату. Опісля комісар правительственний, радник двору ґр. Лось відповідав на кілька інтерпеляций, котрі дотикали кілька важних справ. Відповіди правительственного комісаря суть своїм змістом не лиш цікаві, але й важні для наших господарів, длятого подаємо їх ту обширнїйше.

В справі зарази пискової і ратичної.

(Відповідь на внесенє послів Крамарчика і Поточка в справі виконуваня закона о хоробах стадних.)

Зараза пискова і ратична у рогатої худоби і безрог, котра в першій половині 1896 р. була лиш в немногих місцевостях краю, почала в липни того-ж року прибирати що-раз більші розміри, а то головно через то, що єї кілька разів занесено з Угорщини. Ц. к. намістництво старало ся о скілько можна найдовше не творити більших округів зарази, щоби не утрудняти руху худобою в місцевостях вільних від зарази і замикало лиш поодинокі заражені місцевости.

Аж коли в другій половині жовтня 1896 в 49 повітах політичних краю 367 місцевостий було зараженых, коли заразу заношено що-раз частїйше до инших країв коронних, так, що грозило замкнене ся всїх країв від Галичини для руху рогатою худобою і безрогами, зарядило ц. к. Намістництво 21 жовтня 1896, замкнене 9 повітів політичних, найбільше заражених, а именно жидачівский (30 громад заражених), долиньский (28 громад), калуский (25), санчівский (23), рогатиньский (22), стрийский (16), станїславівский (14), лиманівский і богородчаньский (по 11 заражених громад).

Пізнїйше, розпорядженем з 18 падолиста 1896 обмежено округ заражений в повіті санчівскім лиш на округ повіта мушиньского, а прилучено зато цїлі повіти Турка і Старе місто і 12 округів судових, бо тогди панувала зараза в 67 повітах а в більше як 1000 місцевостях. За засаду принято замикати лиш ті повіти, в котрих більше як четверта часть громад була навіщена заразою.

Однакож в міру того, як зараза гасла, зменшувано зарази округи. Так 15 грудня отворено цілий повіт долиньский і округи судові Мшана долішна, Самбір, Тисьменица; дня 22 грудня округи судові Перемишль, Олесько, Рогатин; дня 31 грудня округи судові Делятин і Стара сіль; дня 3 січня 1897 цілі повіти Богородчани і Станїславів та округи судові Лиманова і Турка і т. д. З того виходить, що ц. к. Намістництво лиш в крайнім случаю прилучає місцевости вільні від зарази до округа зарази і не продовжує замкненя більше як конче потреба. Мимо того все ще заносять заразу з Галичини до инших країв коронних і з того походить, що другі краї видавали для охорони своїх зьвірят дальше ідучі зарядженя ветеринарско-поліцийні против Галичини, до чого мають повне право.

* * *

По відповідях правительственного комісаря хід дальших нарад сего засїданя був слїдуючий:

З черги наступило перше читанє внесеня посла Вуйцїка о розширенє права виборчого і заведенє безпосередного тайного голосованя.

П. Вуйцїк домагає ся в своїм внесеню, щоби соймова ординация виборча з дня 20 вересня 1866 В з. кр. ч. 26 була ще в тій сесиї змінена в такий спосіб, щоби признано всім управненим до голосованя в курыї загальній при виборах до Ради державної право до голосованя при виборах до Сойму, та щоби голосоване відбувало ся безпосередно і тайно.

Під взглядом формальним домагав ся п. Вуйцїк, щоби єго внесене передано окремій комісиї.

П. Целецкий вносить, щоби внесене п. Вуйцїка відослати не до окремої комісиї, але до адміністрацийної.

П. Онуневский підпирає жадане п. Вуйцїка.

П. Дворский заявляє іменем сторонництва лївиці, що будуть голосувати за внесенем п. Вуйцїка.

В голосованю упало внесене п. Целецкого 42 против 41 голосів, почім ухваленого передати внесене п. Вуйцїка окремій комісиї.

З черги наступило перше читане внесеня посла Стиля о внесене институциї ревізорів худоби. Та институция, говорив бесїдник, доскулює селянам дуже. Надзір над худобою

ВЕСНЯНИЙ СОН.

(З новоісляндского — Ґестура Пальсона).

Ґестур Пальсон, котрого новелю отсе подаємо, належить до найвизначнїйших писателів Ісляндиї. Єго поетичні оповіданя як „Керманич Сіґурд“, „Три новелї з підбігунового колеса“ (одною з них є „Весняний сон“) і ин., з'єднали єму славу першорядного писателя. Всї єго твори визначують ся вірним представленем і характеристикою житя і людий далекої Ісляндиї, єго вітчини. Він був сином ісляндского селянина і родив ся 1852 р. Низші школи і ґимназию окінчив в головнім ісляндскім місті Рейкіявіку, а на університет пішов до Копенгаги, головного міста Данії, де прожив сїм лїт. Там окінчив теольоґію, але поскладавши іспити не пішов на сьвященика, а посьвятив ся письменству. В р. 1890 виїхав до Америки і став в Вінніпеґу в Канадї редактором ісляндскої часописи „Гаймскрінґля“. Там занедужав в р. 1891 на тиф і дня 19 серпня тогож року забрала єго смерть серед найживійшої єго діяльности. Цїла Ісляндия оплакувала страту молодого і славного свого земляка. — Ісляндия, котрої житє і природу змалював Ґестур Пальсон в своїх творах, то остров так великий як цїла Галичина з Буковиною і зі Шлезком, положений далеко на півночи, бо аж коло підбігунового колеса, на захід від Норвеґії і на північ від Англії. Остров той на скрізь вулькнічний, земля лише в західній части мало родюча, впрочім три пяті части острова пусті і каменисті. Підсоне в Ісляндиї остре і взагалї цїла природа острова сувора, як звичайно в підбігунових краях. Тому то й людий дуже мало на Ісляндиї, всього 71 тисячів. Они займають ся переважно риболовством і рільництвом, хоч робота коло ріллї на острові дуже тяжка і збіже удає ся лише в деяких околицях. Лише удає ся годівля худоби. Ісляндию відкрили в 9-тім віцї Норманї і заселили єї, тому Ісляндці нарід найбільше зближений до Данцїв і Норвежцїв. Просьвіта у них стоїть дуже високо і майже нема між ними неписьменного чоловіка. Головне місто на Ісляндиї Рейкіявік, числить всего 4000 мешканців, але веде велику торговлю рибами, вовною, рибячим олїєм, кожухами, шкірами з морских псів і пухом птиць. Під взглядом політичним належить Ісляндия до королївства Данії.

1.

Як звичайно ставало теплїйше аж пізно на весну.

Насамперед лютила ся метіль на Воскресенїє, відтак прийшла буря на провідну недїлю, а вкінци упав сніг на Вознесенїє. Але на Сьвятого Духа сніг вже того року не падав, бо як раз не довго до Зелених сьвят потеплїло, воздух утишив ся і на самі сьвята була пречудна погода.

Довкола загород і декуди по пастівниках почали показувати ся зелені пятна і селяни в Штадгурі стали говорити, що може бути в сїм роцї удасть ся трава, мимо того, що весна пізна. І при тім пили по чарцї, бо кораблї вже приплили[1] і оня тїшили ся після заповіди Соломона.

Але тепло тревало лише кілька днів.

Відтак ставало знов чим раз студенїйше і одного вечера глядїло богато селян на гори, що простягали ся з середини краю: там пересували ся місцями білі хмари, легко, немов би їх оповив весняний спокій. Відтак збігали ся до купи, немов би грались, але там, звідки они відійшли, так що можна було бачати гори, біліло ся всьо як сніг. Потім спускали ся декуди по склонах гір в долину і всюди полишали за собою ясні, білі як сніг слїди. А на долинї в селї стояли селяни і приглядали ся засумовані забаві сніжних хмар на склонах гір; они гадали тепер о сїні, котрого так мало буде і о голодній худібцї, відтак прийшли їм на гадку жінка і дїти і — того вечера нї, один селянин не ляг веселий у постіль.

На другий день вхопив досить сильний мороз; гори побілїли аж до долини і всї ті зелені пятна на пастівниках щезли. Цїле весняне житє завмерло за одну ніч, майже так як немовля, котре не має поняття о радости, яку викличе єго уродженє, або о смутку по єго смерти.

Якийсь час потім тревала люта студінь:

[1]) Для мешканців Ісляндиї приїзд чужосторонних кораблів подія дуже радісна. Однє що то знак наближаючої ся весни, а відтак єсть надія на заробок з продажі нагромаджених за зими припасів.

можна безпечно поручити віитам або оглядачам худоби. Гріш на сю інституцию марнує ся просто. Ревізори не суть знатоками недуг худоби. За сей гріш можна би по селах устроювати зимові курси ветеринарийні. При голосованю відослано внесенє до комісиї адміністрацийної.

Пос. Окуневский мотивував відтак своє внесенє о заведенє безпосередних виборів до соймів. Він уважає селянина зрілим до роботи політичної. Виборці не числять ся з волею правиборців, они дають ся нині тероризовати або купити аґентами виборчими. Селянина треба притягнути до політики, до думаня над справами публичними. Нинїшний виборець независимий, то герой. Але таких мало. Так нині виборцям з V куриї в повіті львівскім дано вже право безпосередного голосованя. Чому ж не даємо сего права другим селянам? В долїшній Австриї селяни мають вже се право. Нині (в шестій сесиї) можемо зміну ординациї виборчої рішити ще абсолютною більшостию голоoів. Внесенє відослано до окремої комісиї.

Відтак прийшла на порядок дневний справа верифікациї виборів з більшої посїлости округа перемиского і з менших посїлостий округів: тернопільского, стрийского і калуского.

Признано важним без дискусиї вибір посла Чайковского з більшої посїлости округа перемиского.

Заки приступлено до дальшого порядку денного, а іменно до верифікациї виборів з округів: тернопільского, стрийского і калуского, забрав голос пос. Заячківский в справі формальній і зажадав, щоби справоздання верифікацийні Видїлу краєвого були печатані або літоґрафовані та роздані послам, та щоби в дотичних трех случаях з тої причини відложено верифікацию на час пізнїйший. — Референт пос. Верещиньский був противний печатаню справоздань верифікацийних, а що-до відложеня розправ над згаданими трема верифікациями то полишає се децизиї Сойму.

При голосованю перепали внесеня, щоби верифікацию тернопільского вибору відложити та щоби взагалї справоздамя Видїлу були печатані.

Приступлено до справи тернопільского вибору. Референт висказав, що не було неправильностий і ґр Юлїюс Коритовский вибраний леґально. — Пос. Остапчук забрав голос, щоби спротивити ся признаню важности сего вибору, опираючи ся на протестї внесенім від 68 виборців. — Пос. Заячківский заявив свою гадку про сей вибір, що він відбув ся нелеґально. — Комісар правительственний ґр. Лось заявив, що всї закиди були точно розслїджені і показали ся неоправданити. — По промові референта п. Верещиньского признано вибір ґр. Коритовского важним.

Відкинено внесенє, щоби верифікацию стрийского вибору відложити на пізнїйше. Референт висказав, що ґр. Кароль Дідушицкий вибраний леґально.

Против признання сего вибору за важний промавляв п. Окуневский.

Єго закиди відпер комісар правительственний ґр. Лось.

З причини браку комплєту відложено голосованє до слїдуючого засїданя, котре відбуде ся в четвер о годині 10 перед полуднем.

Новинки.

Львів дня 27-го сїчня 1897.

— **Іменованя.** Міністерство торговлї іменувало почтового контрольора Айгаля Коляпковского в Дрогобичи управителем почти в Гусятинї. — Президент ц. к. львівского висшого Суду краєвого іменував диєтаря Дом. Ґолля концепістом уряду книг ґрунтових, а канцелїстами судів колеґіяльних канцелїстів судів повітових: Йос. Пудальку в Заболотові, Брон. Новацкого в Жовкви та підофіціра Войт. Крушиньского, всїх трех для Львова, а Стан. Модлишевского для Станиславова. — Львівский ц. к. висший Суд краєвий іменував канцелїстами судів повітових: Вас. Білецкого з Андрикова для Дрогобича, підофіцирів: Дав. Фішлера для Бібрки, Герм. Талера для Заболотова, Тад. Ґлюдовича для Мостиск, Алекс. Дорожиньского для Сокаля, Дан. Гексля для Жовкви і Ром. Мриглодовича для Калуша; дальше іменував канцелїстами для веденя книг ґрунтових: Петра Козака канцелїста з Мостиск для Стрия, підофіцирів: Саля Блявштайна для Угнова, Людв. Поляковского для Теребовлї, Леон. Шмальцбаха для Ярослава, Ант. Ґерулу для Заболотова, Андр. Костика для Городенки, Мих. Бубу возьного зі Львова для Рави, Йос. Бульґевича возьного з Жовкви для Скалату, вкінци судових диєтарів: Леоп. Земля в Товмачи для Козової, Генр. Ржуховского в Бережанах для Ходорова, Дан. Гошовского в Куликові для Мостів, Ад. Авжецкого в Мостисках для Чорткова, Володисл. Бровку в Бирчи для Бирчи, Апол. Анджейовского у Львові для Городка, Володисл. Ляпросевича у Львові для Мільниці, Ів. Киркина в Печеніжині для Печеніжина, Ферд. Воляпецкого у Львові для Микулинець, Стеф. Стуглика у Львові для Перемишлян і Войт. Хлєбиньского в Березові для Камінки струмилової.

— **Перенесеня.** Львівский ц. к. висший Суд краєвий переніс канцелїстів судів повітових: Едв. Гофмана з Бібрки до Стрия, Авр. Труша з Сокаля до Монастириск і канцелїстів судів повітових до веденя книг ґрунтових: Йос. Філяра з Козової до Стрия, Йос. Кочиркевича з Рави до Радимна і Войт. Студиньского з Бирчи до Журавна.

— **Зміни в округах виборчих.** Wiener Ztg. оголошує закон о змінах округів при виборах до Ради державної. У всхідній Галичинї зайдуть отсї зміни в сїльскій куриї: В 22 округї голосувати буде Станиславів і Галич в Станиславові; Товмач, Тисьменица і Отиния в Товмачи; Надвірна і Делятин в Надвірній; в округї 23. Коломия, Печеніжин і Гвоздець в Коломиї; Косів, Кути і Жабє в Косові; Снятин і Заболотів в Снятині; а в округї 27. Тернопіль і Микулинцї в Тернополи; Збараж

часом сухі зимні північні вітри з морозом в ночи, а часом снїжні метелицї, що немов би з примхи вкривали лиш місцями великі простори землї снїгом, а декуди не робили нїякої шкоди.

Тому цїлком природно, що Берґур Голь, котрому снїг засипав пастівник і сїножати, а єго сусїдів минув, почав над тим думати, що то несправедливо, а радше дивно, що хуртовина як раз єго навістила, єго найбіднїйшого, котрий мав найменше сїна, а єго обох богатих сусїдів немов би не бачила.

Але згодом ставала погода лїпшою і одного дня, пізно в червни, заворушило ся всьо у пастора в Штадґурї.

Бярні Свеінсзон, окінчений теольоґ, суджений Берґи, одинокої дитини пастора, приїхав до Штадґура осмалений вітрами і сонцем в дорозї.

Пастор Тордур привитав єго на подвірю, одїтий в свій новий чорний сурдут, котрого нїколи не одягав, хиба до служби в головній церкви, бо до філїяльної церкви їхав все в старім.

Потім післано по найлїпшу приятельку Берґи, вдову по начальнику повіта, що мешкала на найблизшім фільварку Ґрунд, щоби й она тїшила ся з щасливого повороту Бярнїого.

Але то було ще найменше, що Тордур зробив, щоби о скілько можна уприємнити приїзд Бярнїого Свеінсзона єму самому і своїй дочцї.

Він від початку червня зложив уряд пастора. Відтак скликав всїх господарів своєї розлогої парохії на збори і там ухвалено вислати чим скорше післанця з горячою просьбою до епископа, аби він так зробив, щоби Бярні міг бути уміщений в числї трех кандидатів, предкладаних громадї для вибору пастора.

Вправдї нї один чоловік з цїлої парохії не видів нїколи Бярнїого, не то щоб знав єго, бо Берґ заручила ся з ним в Рейкіявік, ще як була в школах. Старий Торґрімур з Далюра, начальник громади і богатий господар, сказав навіть виразно на зборах, що нї він нї нїхто иньший з громади не знає того молодого кандидата, однако єму здає ся, що було би несправедливо, колиб хто небудь з парохіян відмовив просьбі їх любого пастора, може вже послїдний, тим більше, що тут не іде о нїчо більше, як лише щоб написати своє імя на куснику паперу до епископа.

На то згодили ся майже всї иньші крім Інґвара з Вік, брата Торвальда з Ас, котрий убігав ся о місце пастора в Штадґурі. Інґвар сказав пасторови просто в очи, що єму анї снить ся обирати за пастора чоловіка, котрого нїхто не знає і не бачив, щоби зискати чиюсь приязнь, хочби то був не знати хто. Але лиш дуже мало найшло ся таких, що з ним тримали і не хотїли підписати письма до епископа. Та і в громадї взяли єму дуже за зле єго виступ на зборах. Всї говорили о тім, як то погано, щоби старого пастора, такого поважаного і улюбленого чоловіка обиджати і то лише задля власної користи; бо Інґвар не міг очевидно мати иншої причини до того, як хиба ту, що хотів на то місце всадити свого брата.

Не можна сказати, чи то зробила тота просьба до епископа, чи Бярнїого спосібність, що з поміж сїмох кандидатів, котрі убігали ся о місце, вибрано між трема і єго та предложено громадї до вибору пастора.

Деякі догадували ся, що в тій справі рішила та обставина, що в Рейкіявіку і цїлій єго околици всї люди говорили о поголосцї і увірили їй, немов би всї села парохії Штадґурскої мали намір відлучити ся від протестанцкої церкви і утворити церков самостійну під проводом Бярнїого, колиб їм не дозволено вибрати єго на пастора. В штадґурскій парохії нїхто очевидно о подібнім намірі не чув і коли тамошні люди дізнали ся о тім аж пізнїйше, здогадували ся загально, що то старий пастор, котрий мав всюди приятелїв і знакомих, розпустив потайки ту вість в Рейкіявіку і околици, щоби в той спосіб підперти просьбу громади до епископа.

Чи так оно було чи инакше, досить що Бярні привіз пасторови лист від епископа з припорученєм, аби він скликав збори для вибору нового пароха в Штадґурі і коли пастор побачив, що єго будучий зять був одним з трех кандидатів, з поміж котрих мала громада вибирати, роз'яснило ся єго лице в незвичайний спосіб: старушок не мав великого сумнїву що-до того, хто з поміж них буде вибраний.

Не треба було довго ждати, щоби вість о радости пастора розійшла ся, а єго радість була радостию всїх домівників, бо всї любили єго молоду Берґ, котра від смерти своєї матери заряджувала домом спільно з вітцем.

Служницї тїшили ся разом з своєю молодою панею і по дорозї до комори і до кухнї шептали собі, який то Бярні хороший, як мальований та який він, як кажуть, був добрий для дївчат. Наймити удавали, що мають якусь роботу, до котрої треба їм було переходити попри вікна та при тій нагоді цїкаво заглядали до середини, щоби й собі побачити хорошого пасторового зятя. А на подї стара Торун, громадска калїка, лежала в своїм лїжку і в молитві сердечно дякувала Богу за пасторове щастє.

Між тим в гостинній комнатї на долинї сидїли пастор і єго гості та розмавляли.

Старий пастор, коли говорив з образованими людьми, мав чудесний дар зводити розмову на щось поважного, найрадше на щось такого, з чого мігби пізнати характер і погляди того, з ким говорив, коли єго вже перше не пізнав. Поспитавши о загальні новини з міста, почав ходити по комнатї і розповідати, що того року більша половина весни була дуже студена та що житє у них на селї дуже нудне і одностайне. Вкінци сказав, що єму здає ся, немов би тутешне підсонє відбило ся і на цїлім народї та зробило єго тяжким, неповоротним, без сильної волї та біднам.

З того вивязала ся дуже широка бесїда. Розмавляючі не могли годити ся на причину. Бярні не хотїв прилучити ся до поглядів свого будучого тестя, немов би то підсонє було винно, що люди в тім краю такі а не инакші; він був гадки, що та неповоротність і недостача сильної волї не випливають з нїчого иншого як лише з того невдоволеня зі всього і зі всїх, котре війшло вже в природу тих людий і котре має свою причину в тім, що просвіта чи культура лиш слабо в тих сторонах закорінила ся. Тутешні люди дуже добре навчили ся від чужинцїв ставляти високі вимоги до житя, але не навчилися побільшити маєтковий стан краю і вихісновувати єго жерела доходу в тій мірі, щоби край ті їх вимоги міг заспокоїти.

і Нове село в Збаражи; Скалат і Підволочиска в Скалаті. Ті зміни зайшли з причини утвореня нових судів повітових.

— **Виділ філії „Просьвіти" в Тернополи** ухвалив на засіданю дня 20 січня с. р. скликати на день 17 лютого с. р. загальні збори з слідуючим порядком дневним: I. О годині 10 перед полуднем відправить ся торжественна служба Божа з дияконами, проповідию і при хоральнім сьпіві „Братства Міщаньского" за упокій бувшого голови філії д-ра Івана Лошнева і прочих упокоївших ся членів. Проповідь виголосить голова філії о. Евстахій Цурковский. — II. О годині 1½ по полудни відбудуть ся збори в комнатах „Руской Бесїди" в такім порядку: а) отворене зборів, б) справоздане секретаря і касиера філії, в) відчит економічний о. Евстахія Цурковского, г) вибір виділу і д) внесеня членів. — З огляду на приготовання, які починив виділ, хоче надїятись громадної участи Вп. членів як в церкві так і на самих зборах.

— **Презенту** одержав о. Ант. Войціховский, катихит гімназияльний в Бучачи, на парохію Петрилів, деканата устецкого, станиславівскої епархії.

— **Станиславівска рада повітова** жертвувала на місцеву „Руску Бурсу" 300 зр., а на „Шкільну поміч" і „Товариство дяків" по 10 зр.

— **Нову читальню „Просьвіти"** отворено в Деревни, жовківского повіта, дня 3-го січня с. р. заходом місцевого пароха о. Володим. Подолиньского. На початок вписало ся 40 членів. Щасть Боже!

— **З причини сніжних заметий** здержано рух зелїзничий на 48 годин на шляху Підвисоке-Острів-Березовиця.

— **Поклади угля.** З Бродів доносять, що в сусїднім селї Накваши відкрито обильні поклади камінного угля. Комисия знатоків, що прибула на місце, заявила, що добуване тих покладів принесе великі зиски.

— **Страшне убийство.** Дня 13-го с. м. посперечав ся в коршмі в Сеньові, пов. ярославского, Іван Кіллик з Йос. Сарнецким, сином лїсничого. Кіллик вибіг з коршми, вибив в короткім часї вікно, вистрілив в стрільби до Сарнецкого і положив его трупом на місци. Івана Кіллика приловила жандармерия в лїсї, де він укривав ся і замкнула до вязниці в Радимнї. Убийник признав ся до вини. Той сам Кіллик убив в стодолї перед 13 лїтами свою братову, однак тогди покарано его для браку доказів лише шестинедїльною карою вязниці. Він трудив ся крадежию і за се его кілька разів карано. Убитий Сарнецкий уходив за дуже спокійного чоловіка.

— **Народна видумка.** По лїськім повіті, як пише сяніцка ґазета — ходить така байка: Дівчина в Жерници вижній коло Балигорода повила дитину (не знати чи хлопця чи дівчину). Коли дитина прийшла на сьвіт, крикнула зараз першого дня голосно: „Їсти"! Здивовані люди, що то чули, пішли до місцевого сьвященика і розповіли ему о тім. Сьвященик сказав, аби они дали дитині замість хлїба або якої иншої страви — снїгу. Коли то зробили, дитина промовила: „Хто вас навчив такого розуму? Коли-б ви були дали менї хлїба, то бувби голод 13 лїт, а тепер коли ви дали менї снїгу, не буде 13 лїт зими". — Хто хоче, най вірить.

Штука, наука і лїтература.

— **„Зорі"**, ілюстрованого лїтературно-наукового письма для родин, річник XVIII., Число 1. вийшло вже з печати і містить в собі початок оповіданя Наталки-Полтавки п. з. „Самородок", байку (стих) Б. Грінченка „Соловейко", оповідане Грицька Коваленка „І в щастї не трать розуму!", початок драми Б. Грінченка, відзначеної на сегорічнім конкурсї виділу краевого п. з. „Перші Зорі", дальше статиї „25-лїтний ювилей Марка Кропивницкого" Є. Ч., біоґрафію М. Кропивницького написав п. М. Вороний і замітки дра В. Щурата про лїтературну діяльність б. редактора „Зорі" Волод. Левицкого (В. Лукича). Потім слїдують замітки критичні Кримского про повість О. Кобилянської „Царівна" і Т. Галїпа „Перші Зорі", хроніка і відозва від редактора. „Зоря" розписала конкурс на повісти, оповіданя, розправи наукові. Кожда праця має складатись менше-більше з 3000 — 4000 стрічок друку. Праця узнана за першу, одержить премії 75 зр., друга 50 зр., третя 25 зр. Речинець до надсиланя творів установлює ся до кінця цьвітня с. р. З ілюстраций бачимо в „Зорі" вельми удачні портрети М. Кропивницкого і В. Лукича і образ п. з. „Весела їзда". До ч. I. „Зорі" доданий аркуш словаря росийско-українського від слів „принос" до „присёвать". Цїлість виглядає дуже гарно і не уступає в нічім виданям давнїйших лїт. Новому редакторови дир. Ол. Борковскому засилаємо лише помагай-Біг в розпочатім дїлї!

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: „Дотеперішню назву перестанку особового „Болшівці", лежачого на шляху Львів-Ікани зміняє ся з днем 16 січня 1897 р. на „Болшівці-перестанок".

III. додаток до обовязуючих від 1 серпня 1896 постанов реґулямину і тариф для перевозу осіб, пакунків, посилок експресових і псів в льокальнім руху ц. к. австр. зелїзниць державних. — Наведений додаток увійде в житє з днем 15 січня 1897 і містить в собі доповненя і зміни тарифи головної, як тоже додатку II. Примірники сего додатку можна набути в ц. к. Дирекциях зелїзниць державн. або за посередництвом стаций по цїнї 5 кр. ав. в.

Рух товаровий поміж Буковиною і Галичиною а Францією. З днем 1 лютого 1897 увійде в житє додаток I до тарифи виїмкової з дня 1 січня 1895 для перевозу розличних товарів.

— І не заспокоїть нїколи — сказав старий пастор та похитав головою. — Наш край так ріжнить ся від инших країв, що й наша культура мусить бути ріжна від других, хоч-би й всї еї приймили.

— Я як раз того побоюю ся і тому гадаю, що о много спасеннїйше булоби пробовати зробити людий більше вдоволеними, як проповідувати їм, що тут мають они несчисленні жерела богатства, лише що лихі відносини політичні не позваляють їм користуватись ними.

— Так, але лекше людям відобрати вдоволене, як віддати їм его.

— То може бути, але я гадаю що й на то єсть рада. Коли-б було досить таких людий, котрі учили би наших земляків тої простої правди, що почутє обовязку, оперте на християньстві, яко підвалині того всього, що єсть добре в людскім житю, єсть першою честнотою все і всюди і коли-б наші люди прикладали вагу до того обовязку, то я певний, що они були би о много більше вдоволені як тепер. Я пересьвідчений, що такі бесїди принесли би успіх, бо в кождім чоловіці єсть-же образ Божий і він упоминає насамперед до почутя обовязку.

— Так — то може й добра гадка. Але подиви ся тепер на той образ Мінстера он-там на стінї. Наша Берґ обтерла его і вже від кількох лїт старає ся удержати его в добрім станї, а однако образ, як бачиш, сильно знищений. То походить від пороху і вогкости тут в хатї. А я ручу тобі, що образ Божий в неоднім чоловіцї не має такої Берґи, щоби его чистила і він же мусить жити в далеко більшім порохи і вогкости, як тут в комнатї. Можеш бути пересьвідчений, що образови Божому тяжко приходить ся піднятись, коли вік обтяжить его порохом, а житє наситить вогкостию. Але тепер звернїм ся до жінок. Я ледве представив тебе жінцї нашого начальника повіту. Она, як знаєш, дочка судиї, жила довший час в Копенгазі і там між иншим набрала ся ріжних сьвітских поглядів, з котрими й не укриває ся. Була також і в Рейкіявіку, але тепер мешкає на своїм фільварку тут в сусїдстві і займає ся тим, що добре плекає свою худобу та читає німецкі або анґлійскі книжки — всякі книжки навіть фільософічні. Але на щастє я не єсьм еї сповідником, бо она нїякого не має — закінчив пастор усьміхаючись.

Вдова по начальнику повіта, як казала, дуже утїшила ся, що пізнала будучого мужа своєї приятельки і усьміхаючись замітила, що урадувала ся почувши, як він говорив о почутю обовязків, бо теперішні сьвященики не говорять о нічім иншім, як хиба о доґматиці.

Відтак обернула ся до пастора і сказала:

— Але чому ви не говорите, яку честноту уважаєте за найважнїйшу в житю? Ви так рівнодушно слухали, як пан Бярні говорив о почутю обовязку.

— Того я вправдї не робив — відповів пастор досить поважно — але не перечу, що чим довше жию, тим більше пересьвідчую ся, що християнин потребує одного, а то — коли маю сказати одним словом — засади „прости". Прощене то найбільша честнота в житю, бо оно приносить і працюючому і всім иншим спокій і вдоволене.

— А коли-б я так мала сказати, що уважаю за найбільшу честноту — відозвала ся вдова усьміхаючись — то сказала-б: нїколи нїчого не любити. Тодї має чоловік спокій і з собою і з другими, так само як з прощеним пана пастора, а того тодї дуже легко виповняти обовязок почутя чести пана кандидата.

Всї засьміяли ся з того дотепу панї Анни, а Берґ попросила еї, аби щось заспівала. Панї Анна взяла ґітару з стіни, настроїла еї і почала до співу грати.

То була гарна женщина, тота панї Анна і хоч мала до трийцять лїт, виглядала незвичайно молодо. Обі приятельки дуже від себе ріжнились. Анна середного росту, досить повна, мала темне волосє, бурі очи і біле лице, а всї еї рухи визначали ся принадою і мягкостию. Берґ мала ясне волосє, синї очи, була високого росту, струнка і хоч еї рухи були трохи неповороткі і повільні, то мимо того робила она дуже добре враженє, бо погляд еї очий і еї цїле поведенє були милі і щирі.

(Дальше буде).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Прага 27 січня. В ческім соймі зложив намістник ґр. Куденгове заяву, даючи поясненя о найблизших намірах правительства. Намістник пригадав проґрамову бесїду ґр. Баденього: сказав, що має однакове довірє до обох народностий і того для себе від них вимагає. Правительство бажає щиро того, щоби обі народности як найскорше помирили ся а хоч залагодженя спорних справ не можна сподївати ся сеї короткої сесиї, то однакож буде оно можливим вже в недалекій будучности. Правительство буде при тім берегти повної рівноправности обох народів. Намістник заповів дальше проєкт закона о введеню курий до вибору до Видїлу краєвого, институций краєвих і комисий. Проєкти ті будуть предложені на слїдуючій сесиї по виборах до Ради державної.

Париж 27 січня. Зачувати, що держави европейскі рішили ся заручити за Туреччину нову велику позичку.

Берлин 27 січня. До Nordd. Allg. Ztg. доносять з Відня, що теперішний бурмістр Відня, Штробах має уступити, а на его місце буде вибраний Люеґер.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Поручає ся 2

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

ГАЛИЦКИЙ БАНК КРЕДИТОВИЙ

почавши від 1 лютого 1890 поручає

4% Асигнати касові

в 30 дневним выповідженем

3½% Асигнати касові

в 8 дневним виповідженем, всіж е знагодячі ся в обіві

4½% Асигнати касові

з 90 дневним виповідженем, будуть опроцентовані почавши від дня 1 мая 1890 по 4 проц. в дневним терміном виповідженя.

Львів, дня 31 січня 1890. 3 Дирекция.

Інсерати

„оповіщеня приватні"), як для „Народної Часописи" так також для „Ґазети Львівскої" принимає лиш „Бюро дневників" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА, при улиці Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

Недужим на лішаї

сухі, мокрі або лущачі ся, і получене з тою недугою також **„печене шкіри"** помагає під ґаранциєю, навіть в найгірших случаях **„Дра Гебри смерть лішаям"**. Уживає ся внутрішно; нешкідливе. — Ціна 6 зр. в. а. За надісланем тої квоти (також марками почтовими) присилає ся почтою без коштів цлових, франко: St. Marien-Drogerie, Danzig (Deutschland). 16

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджене купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8

На жадане висилає ся катальоґи.

Апарати фотографічні

Прибори для фотографів так фахових як аматорів

Репродукциї найкрасших образів і діл штуки, рами, листви до рам, і т. п. предмети продає найдешевше найбільший фабричний склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **ЛЮДВИК ФАЙҐЛЬ** Пасаж Гавсмана 8.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.